

Primàries o s'ha acabat la independència per un temps llarg

written by Joan Gil | 28 de juliol de 2020

La gent que em coneix sap que no hi ha cosa que detesti més que les dinàmiques internes de qualsevol partit polític, sobretot dels més antics. És un espai d'obediència que genera mediocritat basada en l'endogàmia, l'autocensura, les relacions personals interessades i l'adoració al dirigent d'aquell moment. Òbviament hi ha honroses excepcions, a les quals sempre faig referència, per no ser injust. I en tot cas, la política, en part, també és un reflex de la societat que tenim. **No hi ha una classe política allunyada de la seva societat, més que res perquè els polítics i les polítiques són fills i filles d'aquesta societat.**

Hem de ser doncs corresponsables de la política. **I hem de deixar enrere la visió consumista del vot que tan de mal ens està fent i que comporta que a cada "vot útil" que fem, augmentem la nostra frustració.** Perquè en aquest país, acostumat al victimisme polític, aquestes actituds han de canviar. Hem de lamentar-nos menys i evitar culpar de cada mala gestió política catalana a Madrid. Prou desresponsabilitzar els nostres governants autonòmics de les seves pròpies decisions. Volem ser un país gran, un poble com qualsevol altre, una nació amb estat? Demostrem que estem capacitats i capacitades. Jo hi confio. Si tant volen alguns "eixamplar la base" (cosa que crec que no ho diuen honestament), comencem per mostrar una millor gestió política i pública; potser algun conciutadà se sentirà seduït per aquest major nivell de rigor, eficàcia i eficiència; però per això caldria un govern en què els seus membres no es possessin la traveta constantment. Amb l'ajuda d'un PSC, i uns Comuns –ja com agents estabilitzadors del règim del 78– que, des del

partidisme, els interessa també aquest desori governamental català. També per mirar de dissimular la mala gestió política del seu govern a l'Estat espanyol. Recordem que "no es pot fer política amb el virus" ens deien quan ens queixàvem de la gestió política espanyola, però ai las!, com suquen pa per criticar el govern català. Política de transformació social? No, política de viure-hi.

I és que abans hi havia militants que enganxaven els cartells del partit perquè s'ho creien, perquè no volien cobrar i viure d'això, perquè tenien uns ideals –fins i tot encara que tot això fos amb molta ingenuïtat–. I sí, encara en queden excepcions. També anteriorment hi havia molts capellans humils arrelats al seu poble, als seus problemes, a les seves dificultats, i allunyats de la jerarquia que massa cops espatlla tot projecte d'intervenció social de les comunitats cristianes de base. I és que fa molts anys també teníem botiguers i botigueres que si un dia no podies pagar quelcom, et miraven, i et deien "pagui el pròxim dia, confio en vostè". Ara, tenim gent que fa de la política una professió o un espai per enriquir-se, una església catalana cada cop més controlada per l'aparell jeràrquic espanyol i espanyolista i per tota aquella línia regressiva i conservadora (Verbo Encarnado, OPUS DEI, etc.). I què dir dels botiguers i botigueres? Si des de fa temps, també, molts estan tancant la persiana (i no diguem amb la Covid-19). Un país desindustrialitzat. Un país globalment connectat a les multinacionals que es desresponsabilitzen de cap arrelament territorial. **Un país sotmès a un estat-nació fallit com l'espanyol que amb els números a la mà (majoria de catalans castellanoparlants, majoria de nouvinguts polititzats i socialitzats en la cultura política espanyola, major nombre d'espais espanyocèntrics en el món audiovisual català, etc.) sembla que té la batalla cultural, identitària, nacional, guanyada, i que deixarà de ser fallit; amb l'ajuda d'uns Comuns cada cop més espanyolitzats.**

I tornant a les dinàmiques: la política representativa, institucional i parlamentària s'ha convertit (ja fa temps de fet!) en un negoci, en una empresa, en una carrera professional, i és **lògic que a cada nova fornada de polítics i polítiques la cosa desmillori**. No sóc amic de lemes com "temps passats foren millors" però tampoc de "falta gent jove, nova, sàvia nova, que revitalitzi tot això i faci que això canviï". No deixen de ser frases que semblen molt eloqüents però que no es tradueixen en canvis profunds reals. I al final, acaben per generar més frustració a un país ja prou abatut.

Tot i això és cert que els temps han canviat, i a pitjor; com he esmentat abans. Això no es diu per generar pessimisme, sinó per honestedat. Posem exemples més coneguts per tothom: L'estat del benestar-estafa (en el sentit que cada cop es basava més en la immobilitat del deute que en finançament rigorós) s'ha anat desmantellant tant per l'esquerra política com per la dreta política, sigui a partir d'endeutar les arques públiques (que s'han de pagar) o a partir de retallades socials (que es paguen amb tristesa, depressió i morts prematures), l'espoli fiscal i social que patim els catalans i les catalanes pel simple fet de ser-ho ha augmentat (i la desinversió en infraestructures continua perquè és una línia comuna pel PPSOE), la crisi-estafa econòmica ha precaritzat les condicions laborals del nostre jovent i quan troben l'estabilitat laboral, mai s'assemblarà a una feina digna, fixa i segura com la de la majoria dels seus pares i mares (la UE ja no és el que era, l'eix atlàntic ja no és el pol, és el Pacífic on hi ha el gran flux comercial i per tant polític), el Procés-estafa Bolonya ha encarat l'accés a la universitat pública i ha servit per empitjorar molts aspectes (reducció del pes de la llengua catalana, major menysteniment de les carreres d'humanitats, retardar l'ingrés al mercat laboral sobre la base de postgraus necessaris per exercir certes professions, etc.) fins a arribar a l'altre procés-estafa, al procés real d'independència re-iniciat amb les Consultes Populars sobre la Independència que la partitocràcia

processista catalana va convertir en una simple lluita pel poder autonòmic, una fase més de la lluita per l'hegemonia política del catalanisme i en un nou pla per fer efectiva la independència de forma unilateral perquè com va reconèixer l'exconsellera Ponsatí "anàvem de *farol* ("fanfarronada" en català)". Però entremig i també darrerament, hi ha hagut grans llums socials: les PAH, els Bancs d'Aliments, l'ANC, la reactivació de la Plataforma per la Llengua, la bona gent dels Consells Locals per la República Catalana, les Eines de País, la Intersindical, el Sindicat de Llogaters pressionant per una llei catalana que reguli el lloguer, la lluita dels treballadors precaris en bicicleta, etc. I amb èxits: l'ANC va assolir, augmentant-ne la participació, marginalitzar l'unionisme que representava el comerç català sense gens de ganes de fer partícip a la gent que suposadament representava, i posar al capdavant de les Cambres de Comerç Catalanes a líders empresarials independentistes; els *ridders* han aconseguit sentències judicials reconeixent-los com a "falsos autònoms", la Plataforma per la Llengua i la pressió a les xarxes socials ha assolit que Podem Eivissa demani disculpes i es tiri enrere en la seva pretensió de marginalitzar els dialectes insulars del català de les institucions de les Illes Balears, etc. Hi ha moviment social, hi ha moviment polític, hi ha moviment filosòfic, d'idees, d'ideals.

Evidentment doncs, **hi ha elements per ser positius**: espais de resistència, espais de transformació social; exemples de què l'anàlisi realista d'una realitat política i social desesperançadora no ha de generar una resignació que ens parilitzi, sinó que ens reactivi contra les injustícies i ens faci confiar en el fet que, entre totes i tots plegats, ho puguem fer millor.

En l'àmbit polític, electoral i parlamentari, i pel que fa a les dinàmiques partidistes, aquestes dinàmiques les va intentar substituir la plataforma política Primàries Catalunya, un projecte polític nacional, transversal i plural

solvent, escrupolosament democràtic (en algun punt tan horitzontal que es fa inoperatiu, però això s'està millorant) que es basa en les primàries que diferents actors polítics, entre els quals l'ANC, van impulsar durant les eleccions municipals catalanes i que "la tertuliana del govern", Pilar Rahola, tant detesta, perquè estan fora del control de tota l'estructura autonòmica catalana de la qual ella en forma part i se'n beneficia. I realment en aquells pobles i ciutats, on es van aconseguir més de 50 regidores i regidors, s'ha assolit repensar la política, de canalitzar les demandes socials del territori des del territori, realitzar "una nova forma de fer política" (però sense estar publicitant-ho a tota hora) i crear un grup polític molt divers però unit per aplicar el mandat democràtic del primer d'octubre del 2017, del referèndum unilateral sobre la independència, en iniciar un procés constituent català que construeixi una república catalana independent, de tothom i per a tothom, i en impulsar tot de processos de participació ciutadana perquè la democràcia radical es vagi assolint. Per tots aquests motius, i en general, la majoria d'ERC i el PDeCAT no van participar-hi en el seu moment i no pensen fer-ho en un futur. També perquè, com he dit abans, el procés-estafa, el processisme català, fou un moviment tàctic partidista per canalitzar la demanda social independentista, real, per tapar corrupcions polítiques (PDeCAT-JxCat), lluites de poder (JxCat-ERC) i ambicions personals per aconseguir la tan anhelada presidència de la Generalitat de Catalunya (ERC). Si la gent els continua votant, molts dels independentistes no processistes, valents, seriosos, que han de ser la regeneració democràtica política que el procés va despistar, es cansaran de tant d'engany polític i d'una societat esporuguida i se n'aniran a casa, amb els seus problemes personals, amb els seus projectes professionals. En el proper Parlament català es parlarà del Pla de Reconstrucció social i econòmica. Se n'ha de parlar, i tant! Però ho faran per tapar el debat sobre com es pot fer la independència en les condicions actuals. Com quan el Tsunami Democràtic que ells controlaven (i que en Carles Santacruz des

del primer dia va indicar que així era) ens va activar per després desactivar-nos, quan ja tenien la taula de diàleg (de sords) per pactar la rendició política i centrar-nos en el debat sobre els presos polítics (el meu escalf personal per a ells i els seus estimats), el seu tracte penitenciari, les seves enemistats o no, etc.

Recordeu: hem anat enrere. Hi havia un moment polític, quan la gent controlava el procés sobiranista, quan s'iniciava, i encara no s'havia fet cas a aquells que escrivien "És l'hora dels polítics", en què la partitocràcia catalana reclamava millores polítiques pel Principat de Catalunya molt millors que actualment. ICV defensava un referèndum unilateral en contra del que digués el govern de l'Estat. El PP una millora del finançament autonòmic. El PSC era favorable al dret a decidir com Podemos i IU. ERC parlava de què amb majoria parlamentària en escons ells sols farien la independència amb una DUI. Hi havia Solidaritat Catalana per la Independència que parlava que calia regeneració democràtica, lluita contra la corrupció i fer una DUI. Convergència parlava de què estava creant estructures d'estat (ja amb Mas) i que "estaria tot preparat per fer la independència". **Només cal veure com els programes electorals, lemes i discursos han rebaixat tot el que políticament oferien (encara que sigui de mentida).** Ara potser tindrem tres o quatre diputats de Vox. I entremig hem patit el fet de tenir Ciutadans com a primera força parlamentària catalana, la qual cosa no ha estat del tot negativa, perquè ha fet adonar-se de la pluralitat política del país, de la dificultat de fer una independència si no t'ho prens seriosament i de què esperar les noves generacions (cada cop més espanyocèntriques) no és precisament la millor opció.

Us imagineu un Parlament sense Primàries Catalunya? El debat sobre la independència, sobre com s'ha de fer (aquell debat mediàtic, social i polític que se censurava en els temps en què els que érem crítics amb el procés el volíem iniciar), sobre les eines i sobre els sacrificis econòmics puntuals l'ha

de plantejar algú. L'ANC recordarà l'argumentari independentista, això ja ho tenim fet (sort n'hi ha que Canadell, Baños i ERC-JxCat no han tornat a controlar una ANC de Paluzie independent de partits polítics). Cap partit polític català que s'autoanomena independentista parlarà seriosament de fulls de ruta, terminis i promeses electorals sense tenir cap incentiu, com podria ser perdre vots (aquest és el negoci: vots són escons i escons són càrrecs). Si els voteu facin el que facin, faran el que voldran, si no hi ha càstig perquè ens sap greu la repressió política espanyola que han patit els seus dirigents, recordeu que ells estan enviant activistes independentistes a judici perquè la (in)justícia espanyola els empresoni. Qui no ho farà és Primàries Catalunya. Garanteix-te simplement que no t'empresonin gratis per defensar-los.